

land", man fik, man naaede med Dyrtidstillæget til de 4,400 Kr., man fik saa og saamange tusinde Kroner til Universitetet osv. — men Alt, hvad man saaledes naaede, fik man kun paa Beskøftning af Noget, der efter min Mening var langt vigtigere og langt betydningsfuldere; man vandt Noget paa enkelte Punkter, men man offrede Noget, der forekommer mig var langt betydningsfuldere og langt vigtigere, nemlig Regjeringens hele Stilling til Thingene. Nu har intet Saadant været paa Bane, intet Saadant har været Gjenstand for Aftaler eller Kompromiser, og have vi end ikke naaet at slutte et gunstigt Kompromis, have vi ialtsald naaet, at vi ikke have kompromitteret enten os eller den Sag, for hvilken vi have kæmpet.

Ordføreren (Holstein): Jeg beklager, at den ærede Ordfører for den Anstuelse, som det ærede Medlem nærmest repræsenterer, fandt, at jeg havde gjort ham den Opgave, at slutte sig til os, saa vanskelig som muligt. Jeg tror, at dette er en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Min Opgave under denne Forhandling er nemlig udelukkende den, saa objektivt som muligt at referere det Faktiske, og derfor har jeg afholdt mig fra og vil afholde mig fra Alt, hvad der ikke absolut ligger for som noget Faktisk, jeg er nødt til at referere. Det ærede Medlem vil derfor heller ikke undre sig over, al jeg ikke kommer ind paa en nærmere Drøftelse eller Forklaring af de Antydninger, han gjorde af sin Opfattelse af, hvorledes Universitetets Forhold kunde ordnes. Jeg har i mit Foredrag udtalt, at jeg ansaa det for venteligt, at en saadan Lov vilde kunne bringes tilveie, men jeg hverken kan eller vil fremkomme med en saadan Udvikling som det ærede Medlem. Det ærede Medlem maa indrømme, at Enkelthederne ved eller den nærmere Form, hvorunder en saadan Lov vil kunne tilveiebringes, ikke har været forhandlet i Fællesudvalget; det er Grunden, hvorfor jeg ikke har anset mig for berettiget til her at omtale hele denne Side af Sagen. Det ærede Medlem gjorde fremdeles den Bemærkning, at jeg ogsaa havde søgt at gøre gjældende, at det var min Mening, at Landstinget ved denne Leilighed havde trukket det korteste Straa; men her maa jeg modsige det ærede Medlem, det er ikke min Mening. Min Mening er overhovedet ikke, at der under hele denne lange Strid, historisk set, har foreligget en Konflikt mellem Landsting og Folkething. Det er Noget, der, som jeg ogsaa tidligere har udtalt, er modsat min Anstuelse af, hvorledes hele denne Konflikt er bestaaen. Det er en politisk Kamp, i hvilken Landstinget ganske vist tilsidst har været impliceret, men det har ikke — og det viser sig navnlig ogsaa nu, da Kampen er isærb med at gaa i Døden — været en Kamp mellem Landsting og Folkething, som altsaa kunde medføre et Ne-

berlag for Landstinget, og jeg vil med Hensyn til den Afgjørelse, som nu skal finde Sted, udtrykke sig, at jeg ganske deler det ærede Medlems Anstuelser med Hensyn til Landstingets fremtidige Stilling, naar det tiltræder Overenskomsten. Det er min fulde Overbevisning, at Landstinget er langt fra at trække det korteste Straa, og jeg vilde, dersom det her foreliggende Forslag virkelig vibrage Landstinget en saadan Ydmygelse, ikke være tilbøielig til at tilraade dets Vedtagelse. Stillingen er i Virkeligheden den, at Landstinget, saa lidt som nogen anden Faktor af Lovgivningsmagten eller overhovedet af Regjeringsmagten, bereder sig selv nogen som helst Svækkelse ved at anerkende de andre Faktorens Veretigelse, tværtimod, og jeg tror, at er der Noget, der vil vise sig i Virkeligheden at styrke Landstingets Betydning, saa er det, om man vilde fortsætte paa den Vej, man er færdig ind paa denne Gang ved nu at anerkende de Krav, som fra vor Side ere stillede, og som aldrig have været urimelige eller ere gaaede ud over det strengt Nødvendige. Forresten ønsker jeg kun at konstatere, hvad det ærede Medlem har sagt med Hensyn til Forholdet til Regjeringen, at dette her slet ikke har været til Debat eller Forhandling hverken privat eller offentlig. Jeg ønsker at sige dette udtrykkelig, fordi jeg ogsaa derigennem ønsker at konstatere, at Folkethinget har fra Først til Sidst i denne Sag indtaget den samme Holdning; Spørgsmaalet om politiske Krav ligeoverfor Regjeringens Afgang eller Sligt have ikke ligget for.

Krigs- og Marineministeren (N. Ravn): Det er kun en temmelig kort Bemærkning, jeg har at gøre idag. For det Første vil jeg tillade mig at udtale, at det synes besynderligt, at den ærede Ordfører forundrede sig over, at Conseilspræsidenten ikke er tilstede her ved denne Forhandling, da det jo maa være ham bekendt, at der ligeledes føres en Forhandling om den samme Gjenstand i det andet Thing, og at denne Forhandling er begyndt tidligere, saa at der er fuldt saa megen Grund til, at Conseilspræsidenten vedbliver at være tilstede der, som at han kommer her; jeg kan derfor ikke se, at Conseilspræsidenten i den Henseende skulde have vist nogen som helst Uopmærksomhed imod dette Thing. — Regjeringen maa naturligvis for sit Vedkommende finde, at den Udgang af Finanslovsforhandlingerne, som det synes, der vil komme efter denne Forhandling, ikke er særdeles fyldestgørende, og navnlig beklager den, ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgreds (Rimestad) gjorde, at det ikke er lykkedes at faae Bestemmelsen om Dyrtidstillæget i en mere fylbig Form, at det ikke er lykkedes at kunne give Dyrtidstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lønninger ligge mellem 2,500 og 4,400 Kr., og hvoraf mange trænge overordentlig haardt, og den be-